

בעניין: 1. עמאר, ת.ז.
2. המוקד להגנת הפרט
מיסודה של ד"ר לוטה זלצברגר

ע"י ב"כ עוה"ד ל.צמל ו/או אחמד חלאק
ו/או עו"ד חוה מטרס עירון ו/או עו"ד סיגי בן ארי ו/או
עו"ד ד. שנהר ו/או עו"ד נועה דיאמונד ו/או עו"ד בנימין
אחסתריגה ו/או עו"ד בילאל סביחאת
רח' אבו עובידה 2 ירושלים
טל: 02-6273373-02 פקס: 02-6289327

העותרים

נגד

המפקד הצבאי לאיזור הגדה המערבית
ע"י פרקליטות המדינה
משרד המשפטים ירושלים

המשיב

עתירה מנהלית
ובקשה לסעד ביניים

מוגשת בזאת עתירה נגד הודעת המשיב מיום 14.11.2016, בדבר כוונתו "לאכוף צו החרמה והריסה" של חלקים בלתי ברורים בבית המצוי במחנה פליטים בקלנדיה, ומכונה בפי המשיב "בית המחבל אבו שאהין".

למעשה כוונת המשיב היא למה שהייתה דירה שכורה בקומה שלישית בה התגוררה בשכירות משפחתו של אבו שאהין ת.ז. בבית בן 3 קומות במחנה הפליטים קלנדיה. החרמתה והריסתה של דירה זו בלבד נדרשו בצו המפקד הצבאי ביום 19.10.2015, אושרו בבג"צ 7081/15 ביום 12.11.15, והריסת הדירה בוצעה ביום 16.11.15.

בעקבות התפתחויות המתוארות בהרחבה להלן, דורש המשיב כיום הריסה של חלקים בלתי ברורים בבית שהוקם על הורבות הדירה המוחרמת ושתי דירות נוספות שנפגעו ונהרסו.

כסעד ביניים, מתבקש בית המשפט הנכבד להורות למשיב, או למי מטעמו, שלא יפגע בדירה או בבנייה שנעשתה עד למתן החלטה סופית בעתירה.

ואלה נימוקי העתירה:

א. **העותרים:**

1. העותר מס' 1 הינו בנה של הגב. עמאר, העותרת בבג"צ 7081/15. המשפחה כולה היא במקור מכפר דיר איוב שליד לטרון. בשנת 1948 הגיעה המשפחה כמשפחת פליטים למחנה הפליטים קלנדיה, וקיבלה בית בן קומה אחת במחנה. במהלך השנים הוסיפו בני המשפחה עוד שתי קומות למבנה. שטח המחנה הועבר על ידי ממלכת ירדן את לניהול UNRWA, סוכנות הסעד והתעסוקה של האומות המאוחדות.

2. העותר מס' 2 הינו ארגון זכויות אדם, מיסודה של ד"ר זלצברגר ז"ל ועניינו בהגנה על זכויות אדם.

ב. תיאור המבנה:

3. עובר ליום 19.6.15, מועד ביצוע העבירה המיוחסת ל אבו שאהין, התגוררה משפחתו בשכירות מזה כ- 5 שנים בקומה שלישית בבית במחנה הפליטים קלנדיה. הבית כולו, על 3 קומותיו היה שיך למשפחת העותרת עמאר, ונבנה על ידה. בקומה הראשונה התגוררה אותה עת העותרת הנ"ל, הקומה השנייה היתה מושכרת, ובקומה השלישית התגוררה בשכירות, כאמור, משפחתו של אבו שאהין. בין משפחתו של מחמד אבו שאהין ובין משפחת העותרת דאז קיימת קרבת משפחה רחוקה. העותרת דאז השכירה להם את הדירה וחייה מרווחיה.

4. המבנה עצמו היה מבנה טיפוסי של מחנה פליטים במרת בניה של מחנה פליטים. בקומה ראשונה דירה אחת בת 110 מ"ר, קומה מעליה באותו גודל, והקומה השלישית, הקטנה מכולן, נושא העתירה, בגודל של 85 מטר. הבניין בנוי מקירות בטון מטויחים וגגו שטוח.

ג. השתלשלות העניינים:

5. ביום 1.7.2015 נעצר אבו שאהין, ת.ז. שנטען כי ביום 19.6.2015 רצח בדם קר וביריות אקדח את מר דני גונן ופצע אדם נוסף סמוך למעיין עין בובין.

נאמר כי אבו שאהין נעצר על ידי שירות הביטחון הכללי, מסר הודאה ראשונה ביום 3.7.2015, וביום 4.7.2015 ביצע שחזור לאירוע.

6. כעבור 3 וחצי חודשים, ביום 15.10.2015 הודיע המשיב על כוונתו לעשות שימוש בתקנה 119 נגד הדירה שבקומה השלישית בה התגוררה משפחתו של אבו שאהין.

7. לאחר דחיית ההשגה שהוגשה, פנתה משפחת בעלת הבית לבית המשפט העליון, טענה טענת שהוי מהותי, הבהירה את יחסי השכירות ולא הבעלות השוררים, את קדושת

הרכוש הפרטי, את נושא האחריות האישית, והביעה חשש כבד פן הריסתה המבוקשת של הקומה השלישית בבית על כל מגרעותיו, תפגע בבית כולו ובבתי השכנים. חשש זה היה מגובה בחוות דעת של מומחה שקבעה כי אם תיהרס הקומה השלישית, ייגרמו נזקים קונסטרוקטיביים לקומה השניה והראשונה בשל הפיצוץ ובשל נפילת גושי ביטון, וכן צפויים נזקים לבתי השכנים. העתירה קיבלה מספר 7081/15.

מצ"ב העתק העתירה מיום 20.10.2015 ומסומנת א'

8. עתירתם של העותרים נדחתה, וביום 15.11.2015 ניתן פסק דינו של בית המשפט הנכבד זה לפיו הוא דחה את טענות העותרים בעניין השיהוי והשכירות, ואף את החשש בדבר הריסה פוגענית.

ד. לגופו של העניין:

9. במהלך הדיון בעתירה מול בית המשפט העליון הועלתה השאלה של אופן הריסת המבנה ובית המשפט ציין בפסק דינו, סעיף 68 כי :

"אשר לשאלת הבטיחות ואופן הריסת המבנה. כזכור, הצו מושא העתירה מתייחס רק לקומה העליונה של בניין בן שלוש קומות. במסגרת ההחלטה בהשגת העותרת, הבהירו המשיבים כי תוכנית הריסת הדירה גובשה על-ידי מהנדסים מוסמכים. "לאחר ביצוע מיפוי מדויק של הדירה ותוך התחשבות במאפייניה ההנדסיים ובמיקומה." כל זאת, "מתוך התחשבות בצורך להימנע ככל הניתן מפגיעה במבנים שכנים או בחלקי המבנה שאינם מיועדים להריסה, קרי, הקומות התחתונות בבניין". בנוסף לכך, הצהירו המשיבים כי ההריסה תבוצע בליווי מהנדס, אשר יוודא כי ננקטים כלל הצעדים למניעת פגיעה אגבית. כפי שצינתי, התחייבויות אלה של המשיבים הינן ראויות, ויש להקפיד על מילויין. בנסיבות אלה, אני סבורה כי אין מקום לקבוע שההריסה המתוכננת אינה מידתית."

10. ההריסה בוצעה בפועל ביום 16.11.2015, ממש שנה לפני כתיבת עתירה זו. למרבה הצער, המשיבים והמהנדסים שמטעמם לא עמדו בהתחייבויותיהם וכתוצאה מהריסת הקומה השלישית נפגעו כצפוי שתי הקומות התחתונות של המבנה עצמו (קומה ראשונה ושניה) ונגרמו נזקים חמורים ל- 3 מבנים נוספים שהם מסביב למבנה. חוות הדעת של המומחה קבעה, בין היתר:

"ביום ביקורי בנכס נוכחתי לראות כי הדירה בקומה ב' נהרסה בצורה טוטואלית, לרבות העמודים, כאשר חלקה הארי של התקרה קרס. כתוצאה ממשקל התקרה וההריסות של הקירות, נגרם נזק באלמנטים הנושאים בדירה בקומה מתחתיה. לרבות שקיעה של התקרה וסדקים בעמודים ובקירות נושאים. כמו כן, נגרם נזק נוסף לדירה בקומת הקרקע כתוצאה ממשקל ההריסות.

ביום ביקורי בנכס התרשמתי כי אכלוס הבנין כולו הינו מסוכן, ולהערכתי יש להרוס את הבנין כולו ולהקימו מחדש.

כמו כן נמסר לי כי הבנין נהרס בפועל ביום 19.11.15, וכן כי המהנדס מטעם צוותי הרשות הפלסטינית מצאו כי הבנין הינו מסוכן."

כותב חוות הדעת ממשיך ומציין כי נודע לו שלפני ההריסה הוזמנה חוות דעת אשר הזהירה בדיוק מפני הסכנות שהתמשו לבסוף, וכי ההריסה תוך שימוש בחומרי נפץ היא מסוכנת ואסורה.

מצ"ב חוות דעת מומחה מחודש ספטמבר 2016 ומסומנת ב'

11. כתוצאה מהנזק שנגרם למבנה עצמו בו נמצאה הדירה שנהרסה, נאלצו הגורמים המוסמכים ברשות הפלסטינית להרוס את שתי הדירות המצויות מתחת לדירה בה התגורר מחמד שאהין, וזאת לאחר שנוקו קשות ולאור הסכנה המיידית שנשקפה מהם לאחר ביצוע ההריסה.

העותר מס' 2 באמצעות ב"כ עו"ד גאדה חליחל פנה למשיב, ליועמ"ש בית אל ולמשרד הביטחון בהודעה מיום 1.12.2015 בדבר כוונת משפחת העותר לבנות מחדש את שתי הדירות שנהרסו על ידי הרשות. בפנייה ציין ב"כ העותר מס' 2 כי צו ההחרמה וההריסה אינו חל לגבי שתי הדירות וכי הדבר מצא את ביטויו בהצהרת המשיב בפני בית המשפט העליון בבג"ץ 7081/15.

מצ"ב העתק הפנייה מיום 1.12.2015 ומסומנת ג'

12. לפנייה הנזכרת לעיל בסעיף 13 נשלחו שתי תזכורות, וזאת מאחר ולא התקבלה תשובה או התייחסות מטעם המשיבים לעניין.

בעקבות התעלמות המשיב מהפניות, ובהיות העותרת המקורית ובני משפחתה מחוסרי דיור, פנתה שוב משפחת העותר באמצעות ב"כ עו"ד אנדרה רוזנטל ללשכת היועמ"ש בבית אל והודיע כי בעקבות הריסת הדירה בקומה השלישית נהרס כל הבניין, וכי דיירי הקומה הראשונה והשנייה מבקשים לבנות מחדש את הבניין.

ב"כ העותר מסי' 2 ביקש לקבל אישור בכתב כי אין כל התנגדות מטעם המפקד הצבאי שהדיירים בקומה הראשונה והשנייה יבנו את הבניין מחדש, וביקש לקבל תשובה עד ליום 18.2.2016 שעה 9:00.

מצ"ב העתק הפנייה מיום 11.2.2016 ומסומנת ד'

13. מבלי לעמוד בלוח הזמנים, התקבלה רק ביום 23.2.2016 תשובת המשיב, לפיה

"נבקש לציין, כי צו ההחרמה וההריסה אותו הוציא המפקד הצבאי חל רק על דירת המפגע מוחמד אבו שאהין. מכאן, אין כל מניעה כי שכניו של המפגע יפעלו להקמה מחודשת של דירותיהם שלהם. כמובן, שאין הדברים אמורים ביחס לדירת המפגע, שכן זו, עודנה מוחרמת ע"י המפקד הצבאי".

מצ"ב העתק התשובה מיום 23.2.2016 ומסומנת ה'

יצוין כי אין במענה של המשיבים כל דרישה לקומם את הבית במתכונת הישנה, אי כל דרישה אדריכלית מסויימת, ואין כל מגבלה לאופו הבניה החדשה. ספק אם בנסיבות העניין היתה למשיב סמכות להחליט כיצד יבנה הבית החדש. פרט להקפדה על כך שיהיו בו 2 דירות מגורים, לאחר שדירת המגורים שתפצו בהריסתה אכן נהרסה ואיננה קיימת עוד, אין לו כל פתחון פה, ובפועל לא התנה כל התנייה.

14. ואכן, בעלי הבית חזרו ובנו את דירותיהם, מבלי לבנות את הקומה השלישית אשר נהרסה. ואכן, הבית נבנה כעת באופן יותר מודרני כאשר נבנתה חניה מתחתיו (למכונית אחת) ועל מנת לשמור על יציבותו של הבית לעתיד לאחר הזעזועים שעבר הבית הקודם (הריסת הקומה השלישית, ולאחר מכן הריסת שתי הקומות שנפגעו מן ההריסה הראשונה), נבנה הבית על עמודים ומתחתיו חניון למכונית אחת.

בשל קוצר הזמן אשר התיר המשיב לעותרים להגשת עתירה זו, ימלאו העותרים את הראיות הנוספות בהקדם.

הבסיס לבית החדש הינו מצד המדרון הכניסה לחניון ומן הצד השני מתחילה הקומה הראשונה.

משפתתו של מתמד אבו שאהין שכרה לאחר ההריסה דירה במקום מרוחק במחנה.

15. כעבור מספר חודשים, ביום שעה 12.11.2016 פרצו בשעה 02:00 לפנות בוקר כעשרה חילים למבנה החדש שנבנה, צילמו את המבנה מבחוץ ושברו את דלת הכניסה.

הם ביקשו לדבר עם בעלת המבנה. העותרת בבג"צ המקורי השיבה לשאלותיו של אחד החיילים שחקר אותה בעודו רעול פנים, והתחיל לשאול אותה בערבית איפה הבית של מוחמד אבו שאהין. בעלת המבנה ענתה לו שהבית נהרס כולו וכי מוחמד היה שוכר בעבר, אולם מאז ההריסה אין משפחתו מתגוררת בבניין.

אותו חייל שאל אותה מי מתגורר בבית, היא ענתה לו שהיא מתגוררת בקומה הראשונה וכי הקומה השנייה שייכת לבנה לואי – העותר מס' 1- אולם עדיין אין היא מאוכלסת, ובכל מקרה ישנו אישור לבנייה.

החייל שאל אותה אם הם בנו רק שתי קומות והיא ענתה לו שכן, החייל חזר על אותה שאלה והוסיף אם הם בנו קומה למטה, והיא השיבה שלמטה נבנה חניון לרכב אחד והוא השיב לה שזה נחשב 3 קומות. החיל לא ציין מהו מקור מומחיותו או סמכותו.

החיילים עלו לקומה השנייה השייכת לעותר מס' 1, צילמו את הדירה מבפנים, עשו חורים בקירות ועזבו בסביבות השעה 04:45 לפנות בוקר. גם סיבת חירור הקירות לא הובררה עד כה, ולא הוברר באיזו סמכות העיזו החיילים לפגוע בבית בלא כל היתר כדיו.

מבחינה פנימית הקומה הראשונה הושלמה לפני שבועיים, ובקומה השנייה עדיין לא הושלמו הדלתות.

16. הח"מ מונתה על ידי העותרים לייצגם בהליכים אלה, ופנתה מיד ביום 14.11.2016 בשיחה טלפונית טלפון (ולאחר מכן בהודעת פקסימיליה) לקצין האתראי בלשכת היועמ"ש, הוא רס"ן יזהר יצחקי. היא ביקשה ממנו מפגש כדי לדון עימו בסוגיה בכללותה, ולנסות למצוא הבנה ופשר לדרישת המשיב שהיתה בלתי כרוה לחלוטין, לא ניתנה בכתב, ולא לוותה בצו רשמי. דיברה על אפשרות להסרת חשש מפני הפיכת הבית לבית בן 3 קומות שמישות למגורים, הזכירה לרס"ן יצחקי כי דרישה לפיצויים עקב הנזקים החמורים שנגרמו לאותו בית ולבתים שכנים מתגבשת. נימת השיחה היתה חיובית ביותר, ונתנה רושם כי המשיב פתוח להידברות בעקבות המשגים המצטברים והמזיקים שלו, וכי העותר מבקש אף הוא לשמור על גבולות החוקיות.

17. בשיחה נקבע כי מפגש כזה הוא רצוי ואפשרי. ברוח זו שלחה ב"כ העותרים הודעת פקסימיליה בשעה 12:09 המצי"ב.

הודעת פקס מיום 14.11.16 מסומנת ו'

18. למחרת, ביום 15.11.2016 בשעה 10:53 התקבלה הודעה מלשכת היועמ"ש, שלשונה :

2. לאחר בירור מצב המבנה שבנדון...עלה כי נערכה בו בניה, בקומה המיוחסת למחבל ואשר הוחרמה בידי המפקד הצבאי לשם הריסתה בצו מיום 19 באוקטובר 2015.

4. ניתנה בזה למרשיד 48 שעות לשם ביצוע הריסה עצמית של הבניה החורגת והאסורה (לרבות מבני עמודי תמך, מדרגות וכיו"ב). אם תבוצע הריסה שכזו, נבקש לקבל לידינו הודעה מידית תוך צירוף תמונות מתאימות. ככל שלא תבוצע הריסה עצמית בפרק הזמן האמור, יפעל המפקד הצבאי לאכיפת הצו." (הדגשות שלי-ל.צ.)

מצ"ב העתק ההודעה מיום 14.11.2016 ומסומנת ז'

ה. הטיעון המשפטי החלקי:

19. בשל ההפתעה בה הושמו העותרים בסד של 48 שעות, ובשל החפזון לעכב ביצוע של עוולה נוספת, מוגשת עתירה זו ללא מלוא הטיעונים המשפטיים הצריכים לעניין. די גם באלה הראשוניים כדי לאפשר הבנת עמדתם של העותרים.

20. לא ניתן להרוס ללא צו הריסה. ואזהרה כללית מעין זו שניתנה על ידי המשיב איננה מקימה עילה חוקית.

21. משפחת העותר 1 לא ביצעה כל בניה בלתי חוקית. בנסיונה לשקם את הריסות שתי הדירות, שנהרסו באון בלתי חוקי, בניגוד להבטחה ברורה לבית המשפט העליון ובהתעלם מאזהרות מומחים אשר התריעו מפני הנזקים הנלווים לדרך בה בחר המשיב להרוס את הקומה השלישית, בנו מחדש באישור מראש ובהסכמת המשיב שתי קומות שנהרסו שלא כדיו. המשיב לא הציב תנאים לבניה. המשיב יכל, אם חפץ בכך, לדרוש לראות מלכתחילה את תכניות הבניה, לבקש להיות שותף לאישורן וכל כיוצ"ב. אולם המשיב לא עשה כן והתיר את הבניה מחדש. מטבע הדברים בניה כזו מתאימה עצמה לרוח הזמן. אין בנית בית בחפזון של פליטות בשנת 1948 כבניית בית בשנת 2016. הוספת חניה לרכב אחד בתחתית בית אינה הופכת את הבית לבית בן 3 קומות. בניה חניה לרכב הינה סטנדרט מקובל ומחוייב המציאות בתנאים של מחנה פליטים צפוף בעל סימטאות צרות. ובתנאים שנוצרו באשמתו המלאה של המשיב יש להחיל את הכלל כי מעלין ואין מורידין.

22. אין חולק כי ההריסה הברוטאלית היתה בלתי מידתית ובלתי חוקית והפרה את ההתחייבות בפני בג"צ. ובכל אופן, לאור הפגיעה הבלתי מידתית ברכוש משפחת עותר 1, והעובדה כי עד היום לא הוצעו פיצויים על ידי המשיב, לוקה התנהגות המשיב בחוסר נקיון כפיים מובהק הן בעצם תגובתו, הן בהתנהגות המוגענית של החיילים – שלוחיו – והן בחיפזון שכפה על העותרים, בשימו אותם תחת איום אליים.

23. האיום והאזהרה כי המשיב יהרוס בעצמו את הבנין כולו אם משפחת העותר לא תהרסנו כולו או חלקים בלתי מוגדרים ממנו, הוא איום מדאיג וממשיך התנהגות שאינה הולמת ממסד צבאי מסודר.

24. מהי הקומה השלישית: בצו המקורי נקבע כי הצו הינו להחרמת ולהריסת הקומה השלישית. ההחרמה נועדה לאפשר את ההריסה. המשיב מפקיע את הבעלות בקומה השלישית, ואז הוא רשאי להרסה. נשאלת השאלה האם הקומה השלישית והאחרונה בבנין ממשיכה לתפוס את החלל האטמוספרי שתפסה גם אחרי שנהרסה, ולפיכך אין לבנות בחלל זה? ומה הדין בעת שהחלל האטמוספרי שתפסה אחרי ההחרמה קרס אל תוך הקומה השנייה, ואף פגע בקומה הראשונה? האם עדין ניתן להניח קיומו מעל שתי הקומות ההרוסות?

וברוח זו, האם ערך המשיב מדידות גובה ובירר אם ישנה פלישה של הקומה השנייה החדשה אל החלל האטמוספרי המדומיין של הקומה השלישית לשעבר, זו המוחרמת? ואם צריך ליישר קו עם רצפת הקומה השלישית לשעבר?

האם חשוב בעיקר- כי בבנין לא תהיה דירה שלישית ולא תשמש את משפחת מחמד אבו שאהיו?

25. נראה כי עדיין לא הושלמה חקיקתן של "הלכות הריסה" ולאור המקרים המתרבים יש חו"ח צורך להידרש לכללים נוקשים וברורים יותר. בעת הזו לא ניתן לטעון כי העותרים חרגו מכללים שאינם בנמצא, וחבל שהמשיב לא ניצל את פנייתם המוקדמת של העותרים אליו להודיע על כוונה הבניה המחודשת לאחר ההריסה הכפויה, כדי להבהיר את עמדתו (אם היתה לו כזו אותה עת). ניתן היה לדון באופן הבניה המחודש מלכתחילה, ולא לאחר מעשה. ניתן היה לחסוך בהליכים ובהוצאות אילו ביקש זאת המשיב מלכתחילה. אולם המשיב לא קבע כל מגבלות בנית הבית מן ההריסות, ואין לו להלין אלא על עצמו.

26. המחילה: היא זכות הגלומה בהחרמה ובהריסה. הן אילו היה המשיב קובע התניות כלשהן, היתה למשפחת העותר 1 הזכות לפנות למשיב ולבקשו למחול על החרמה וההריסה, ולאפשר לה לקומם מחדש את הדירה בקומה השלישית. אולם המשיב לא עשה כן, ובכך שלל אפשרות זמינה מן העותר.

27. כיון שמדובר בהוספת חניה מקורה למכונית, ואין זו קומה ראשונה כנטען, הבית נותר להיות בית בן 2 קומות בלבד. קומה שלישית לא נבנתה, ומשפחת שאהין איננה מתגוררת בדירה שנהרסה ועברה מן העולם. בכך מוצה הצו שהוצא על ידי העותר בתוקף תקנה 119

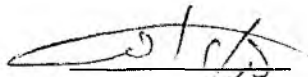
28. מכל מקום – בשיחה הטלפונית עם ב"כ המשיב ביקשה הח"מ לייצר גישור בין הצדדים על מנת להגיע לפתרונות מוסכמים בין הפקטורים השונים המתקיימים בזירה זו במחנה הפליטים: שאם ייקבע ויוסכם כי משפחת העותר חרגה מגבולות המותר, ייבדק אם ניתן להרוס החריגה (בידי משפחת העותר) בלי יצירת נזק חדש; ואם ניתן "לאטום" החריגה (בדרך המוכרת היטב למשיב) ולשלול שימוש בה; ואם ניתן לבדוק מכלול הנזקים שנגרמו בעטיית מי מן הצדדים ולגרום ל'איזון נזקים'; ועוד כיוצ"ב אפשרויות כיד היצירתיות הטובה מכל הרס.

29. ברגע האחרון, הסתבר כי כדבר שבשגרה בבניין מן הסוג הזה במקומות אלה הוסיפו הבנאים עמודים על הגג המסוגלים לשמש בסיס לשלד של קומה שלישית. אולם משפחת העותר מתחייבת שלא תבנה בשום אופן קומה שלישית מבלי לבקש, ואם תקבל מחילה והיתר לבנות קומה שלישית.

כאמור משפחת העותר מחויבת לכל הסכמה אליה יגיעו הצדדים ו/או כל החלטה שיפוטית.

30. העותרים עדיין לא ויתרו על אפשרות גישור כזה, ומייחלים לו, ולשם כך נדרש כי בית המשפט הנכבד יתן סעד ביניים כדי לאפשר מיצוי מהלך כזה. מכל מקום יטענו העותרים כי המקרה על נסיבותיו דורש אף קבלת צו על תנאי וצו החלטי, והטלת הוצאות המשפט ושכ"ט עו"ד על המשיב.

מצ"ב תצהיר לאימות העובדות.

ל.צמל, עו"ד

ב"כ העותרים

17.11.16